

[Stærmosé.]

saadan, at der i den var Mulighed for en Mandatorrdning som Overgang til en Grænseflytning, naar Tiden dertil var inde. (*Minister Aksel Larsen*: Dette er ganske urigtigt!). Det er de Oplysninger, jeg har at gaa ud fra, og som jeg vil fæste Lid til. Jeg har faaet det fremstillet saadan, at i den første Formulering laa Grænsen fast, og i den anden Formulering var der Mulighed for at medtage en Mandatorrdning. Jeg ved ogsaa, at der paa et senere Tidspunkt, da den højtærede Udenrigsminister havde taget Afstand fra det sydslesvigske Udvalgs Arbejde paa den Linie, var en Debat om disse Forhold inden for Regeringen, som ikke blev ført frem til det Standpunkt, at man fra den samlede Regerings Side tog Afstand fra den Fortolkning, som jeg her taler om.

Der skal ikke fra vor Side i Anledning af denne Debat stilles nogen som helst Paastand paa Overgang til Dagsordenen. Jeg vil blot slutte med at sige, at den Sag, som vi er inde paa her, baade i det aktuelle og ogsaa det fremtidige overhovedet er det største Spørgsmaal, som det danske Folk er blevet stillet over for i denne Tid og vil møde i de kommende Maaneder.

From: Naar Spørgsmaalet Sydslesvig i Dag har saa stor Interesse, som Tilfældet er, tager jeg det som et glædeligt Tegn paa, at det ikke betragtes som et særligt Grænse-landsanliggende, men nu ligger der, hvor det hører hjemme, som et Spørgsmaal, der i videst mulig Betydning angaar det danske Folk. Naar vi derfor fra Partiet Venstre har rettet disse Spørgsmaal til den højtærede Udenrigsminister, er det faktisk paa det danske Folks Vegne, idet jeg ved, at netop disse Spørgsmaal bliver stillet ude omkring. Netop ud fra disse Betragtninger vil jeg hævde, at det ærede Medlem Hr. Frede Nielsen ikke har Ret, naar han kommer med Hentydninger til politisk Taktik fra Venstres Side. Jeg ønsker at føje til, at det ærede Medlem Hr. Frede Nielsen skal forstaa, at vi, der selv har staaet i Grænsekampen der, hvor jeg kommer fra, vi, der kender Grænsekampens Vilkaar ud fra personlige Erfaringer, vi forstaa, at det er et naturligt Ønske, at der skabes en Forudsætning ogsaa for vore Folkefællers Kamp paa den anden Side Grænsen. Derfor vil jeg mene, at det er forkert af det ærede Medlem at underkende vore Hensigter og dermed ogsaa trække Spørgsmaalet ned i et Plan, hvor det ikke hører hjemme.

Naar man først har erkendt, at der er et sydslesvigsk Spørgsmaal, og det tror jeg alle er enige om, saa bliver det næste Problem, hvordan det skal løses, og herom bliver der fremsat mange forskellige Forslag. Der er nogle, der mener, at man skal flytte Grænsen ved de Allieredes Hjælp. Andre siger, at Grænsen ligger fast, og „I skal ikke blive glemte“ og mener saa i øvrigt, at det skal gaa videre paa den gamle Manér. Der er andre igen, som mener, at efter en Aarrækkes Forløb skal man lade det komme an paa en ny Afstemning paa Selvbestemmelsesrettens Grund.

Med Hensyn til Spørgsmaal om Indlemmelse ved Vaabenmagt kan vi alle være enige om, at det er der ingen der ønsker her i Danmark. For mig er det et Princip, at jeg er imod enhver Grænse, der hviler paa en Vaabenafgørelse. Jeg gaar fuldt og helt ind for Folkenes frie Selvbestemmelsesret, og jeg føjer til, at det er et Princip, med hvilket jeg ikke ønsker at gaa paa Akkord.

Den anden Udvej, nemlig at sige: Grænsen ligger fast og „I skal ikke blive glemte“, og saa i øvrigt fortsætte paa den gamle Manér, kan jeg heller ikke anerkende. Man skal dog forstaa, at hele Nationalitetskampen til syvende og sidst er baseret paa Kampen om Sindelaget, og hvis man paa Forhaand siger, at uanset hvor mange I vinder i Kampen for Danmark, ligger Grænsen fast, saa opstaa der efter min Mening en Situation, som den danske Folkegruppe dernede selvfølgelig ikke kan holde til.

Jeg skal være den første til at erkende, at det i dette meget alvorlige Spørgsmaal gælder at holde Hovedet koldt og ikke lade Følelserne være afgørende for vor Holdning. Vi skal se nøgternt og forstandsbetonet paa det, og derfor vil vi ikke have nogen Grænseflytning med Magt. Men jeg føjer til, at vi skal ogsaa passe paa, at vi ikke i al vor Realisme kommer til at repræsentere den gølge Snusfornuft, saadan at vi kommer til at optræde som Lyseslukkere der, hvor der i Sandhed er Brug for Fakkelbærere. Derfor vil jeg heller ikke være med til at anerkende en Løsning, der netop fratager den sydslesvigske Befolkning Maalet og dermed Mening for hele dens Tilværelse som Mindretal. Det hører nu engang med til Livets Love, at et Menneske, der skal kæmpe, maa have noget at kæmpe for, og naar vi erkender denne elementære Grundsætning, maa det ogsaa være vor Pligt at skabe Forhold, saa den sydslesvigske Befolkning ved, hvad den kæmper for, og ved, hvad den kan